

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

THIỆN ÁC CHỈ MỘT Ý NIỆM

Hai thiếu nữ nghe tiếng rú liền chững bước, đưa mắt nhìn, bất giác rúng động tâm thần.

Chỉ thấy Nhạc Nhạn Linh tay cầm một cánh tay máu me đầm đìa của Cổ Phật, mắt rục sát cơ, mày kiếm dựng ngược, dáng vẻ thật ghê rợn.

Cổ Phật lùi ra ngoài ba trượng, sắc mặt trắng bệch bởi quá đau đớn, mắt ngập vẻ khiếp hãi chòng chọc nhìn Nhạc Nhạn Linh, quên cả vận công chỉ huyết.

Nhạc Nhạn Linh chẳng chút xót thương, con tim chàng lúc này như đã biến thành sắt đá, giọng tàn bạo nói:

– Cổ Phật, mục đích của Nhạc mỗ đã sắp đạt được rồi!

Cổ Phật không sao tự chủ được lùi sau ba bước, ấp úng nói:

– Nhạc Nhạn Linh, giới giang hồ vừa mới bắt đầu tin người giàu lòng hiệp nghĩa, nhưng...

Nhạc Nhạn Linh tiếp lời:

– Nhưng Nhạc mỗ lại tự tay phá hủy phải không?

Cổ Phật gật đầu:

– Đúng vậy, lão nạp thật tiếc dùm cho người!

Nhạc Nhạn Linh bỗng buông tiếng cười vang dội, tiến cười ngập đầy phần uất xót xa, không chút vui mừng sung sướng.

Một hồi thật lâu, Nhạc Nhạn Linh mới ngưng cười, giọng mai mỉa nói:

– Cổ Phật, sao người lại quan tâm cho Nhạc mỗ thế này?

Cổ Phật quả không hổ danh một bậc gian hùng, thản nhiên nói:

– Vì tính mạng, lão nạp chẳng thể không khuyến cáo người. Nếu như người giết kẻ khác chứ không phải lão nạp, lão nạp rất mong người giết nhiều hơn nữa để cho mọi người căm thù người!

Nhạc Nhạn Linh chậm bước tiến tới, giọng sắc lạnh:

– Người có biết Nhạc mỗ đã với tâm trạng thế nào rời khỏi Ngọạ Long cốc không?

– Lão nạp biết, nhưng lại không muốn biết!

Nhạc Nhạn Linh cười vang:

– Ha ha... Bất kể người muốn hay không thì Nhạc mỗ cũng phải nói ra. Ở Ngọa Long cốc, Nhạc mỗ uống chất độc luyện công, vốn đã không còn màng đến sự sống chết. Người nên biết, hôm nay đối mặt với kẻ giả nhân giả nghĩa như người, Nhạc mỗ có thể vì ham mê cái danh dự không thực tế kia mà buông tha cho người hay không?

Thế là, Cổ Phật không còn chút hy vọng sống nào nữa, giờ đây lão chỉ còn một con đường duy nhất là chọn cách chết thế nào mà thôi.

Lão lạnh lùng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, đột nhiên tay trái chớp nhoáng vung lên, võ xuống thiên linh cái.

Không sai, đó quả là một cách chết nhanh gọn nhất.

Thế nhưng, Nhạc Nhạn Linh càng nhanh hơn. Ngay khi lão vừa vung tay lên, Nhạc Nhạn Linh đã quát to:

– Không chết dễ dàng vậy được đâu!

Rồi thì thấy bóng người nhấp nhoáng, tay trái Cổ Phật đã lọt vào tay Nhạc Nhạn Linh.

Cổ Phật không ngờ Nhạc Nhạn Linh lại tàn bạo với mình đến vậy. Từ tuyệt vọng trở thành phần nô quát to:

– Nhạc Nhạn Linh, người... định làm gì Phật gia?

Nhạc Nhạn Linh cười lạnh lùng và tàn bạo:

– Giá mà người có nhãn phúc, Nhạc mỗ muốn chính mắt người nhìn xem trái tim của mình màu gì!

Hai thiếu nữ bàng hoàng nhìn Nhạc Nhạn Linh. Họ không ngờ chàng lại tàn bạo đến vậy, chỉ trong thoáng chốc mà chàng dường như đã biến thành một người khác.

Cổ Phật một tay còn lại đã lọt vào tay đối phương, lòng kinh hoàng tột bậc, chột trong đầu nảy ý, thè lưỡi cắn mạnh.

Nhạc Nhạn Linh chẳng ngờ có vậy, không còn ngăn cản kịp nữa, tay trái chớp nhoáng cắm vào ngực Cổ Phật, nhanh đến mức như còn trước cả Cổ Phật.

Cổ Phật hai hàm răng vừa chạm vào lưỡi, bỗng rú lên thảm khóc, toàn thân run lẩy bẩy, nhũn người ngã xuống đất.

Nhạc Nhạn Linh tay trái vẫn còn cắm trong ngực lão, máu tươi theo tay áo chàng xối xả chảy xuống đất.

Nhạc Nhạn Linh tay rút mạnh, hai thiếu nữ liền kinh hoàng hét lên, quay người đi nơi khác.

Nhạc Nhạn Linh tay cầm một quả tim người đâm đĩa máu tươi, mắt chàng đỏ quạch thờ thần nhìn vào mặt Cổ Phật, giọng nặng nề nói:

– Cổ Phật, hãy xem đây! Tim người cũng là màu đỏ, hoàn toàn giống với mọi người, vậy mà người nhẫn tâm sát hại một người không chút liên can với người!

Cổ Phật không còn nói được nữa, lão chỉ dờ dẩn nhìn vào quả tim mình, từ từ nhắm mắt lại, vĩnh viễn già từ nhân thế.

Nhạc Nhạn Linh ném quả tim lên ngực thi thể Cổ Phật, thờ thần ngược lên nhìn trời như khẩn nguyện gì đó.

Huyết Diện Kim Cang thở hắt ra một hơi thật mạnh, như thể y đã nén lại trong lồng ngực từ nãy giờ, nên một hồi lâu mới thở ra hết.

Thái Phụng Tiên Tử chậm chậm quay mặt lại, nàng không dám nhìn thi thể Cổ Phật. Bước vội đến bên Nhạc Nhạn Linh, dịu giọng nói:

– Linh ca, chúng ta hãy đi rửa tay!

Đoạn quay sang Huyết Diện Kim Cang nói:

– Kim Cang, hãy mang thi thể Cổ Phật đi chôn mau!

Cùng lúc ấy, Thiên Phụng bang chủ cũng nói:

– Cửu Văn Long, hãy mang thi thể đi!

Huyết Diện Kim Cang vừa mới tiến tới một bước, Cửu Văn Long đã lớn tiếng nói:

– Này, tiểu tử to xác kia hãy đứng yên đó, đây là công việc của mõ!

Huyết Diện Kim Cang trừng mắt:

– Rõ ràng là công việc của mõ, ai bảo là của người?

Cửu Văn Long gơ Tề Mi côn lên, như sấm rền quát:

– Người muốn đánh nhau phải không?

– Đánh nhau? Sao? Người muốn hả?

– Mõ vừa gặp người là cảm thấy gai mắt rồi!

Huyết Diện Kim Cang ngấm nhìn Cửu Văn Long từ đầu đến chân một hồi, đoạn gầm lên:

– Mõ cũng càng nhìn người càng thấy gai mắt. Trông người ngốc nghếch thế này, lão tử không sao chịu nổi! Nào, xông vào đi, người nào thắng sẽ được chôn thi thể này!

Nhạc Nhạn Linh quay lại, nực cười thâm nhủ:

“Đánh nhau để dành phần chôn thi thể, thật là chuyện lạ đời!”

Thái Phụng Tiên Tử nhướng mày, vừa định lên tiếng ngăn cản, Nhạc Nhạn Linh đã nắm tay nàng khẽ nói:

– Sương muội, mặc họ, cứ để họ đánh nhau một trận! Bằng không, chẳng ai chịu phục ai, đến khi gặp cường địch, hai người không chịu trợ giúp nhau thì thật là rắc rối!

Chàng nắm tay Thái Phụng Tiên Tử, đằng kia Thiên Phụng bang chủ cũng đã nhìn thấy, bất giác nghe lòng chua xót thâm nghĩ:

“Chung quy Nhạc Nhạn Linh vẫn quan tâm cho nàng ta hơn mình! Ôi! Nếu trước kia mình đừng làm bang chủ, có lẽ đã được kề cận bên chàng từ lâu rồi!”

Nghĩ đoạn vừa ngẩng lên, chạm ngay ánh mắt sáng ngời của Nhạc Nhạn Linh, chỉ thấy chàng nhè nhẹ lắc đầu, ra ý bảo nàng đừng ngăn cản.

Thiên Phụng bang chủ liền nghe lòng ngọt lịm, bất giác nhè nhẹ gật đầu.

Cửu Văn Long gật mạnh đầu nói:

– Được, một lời đã định!

Đoạn vừa định xuất thủ, Huyết Diện Kim Cang bỗng nói:

– Hãy khoan, chờ mỗ cởi áo ra đã!

Cửu Văn Long gầm to:

– Mặc trên mình mỗ cũng đánh thủng, cởi làm gì?

Huyết Diện Kim Cang trừng mắt:

– Người biết gì, áo này của mỗ đao kiếm bất nhập, mỗ không muốn chiếm phần hơn!

Dứt lời đã cởi áo xong, lộ ra phần ngực.

Cửu Văn Long cũng ném bỏ Tề Mi côn trong tay:

– Được, mỗ cũng chẳng chiếm phần hơn, giờ chúng ta đấu bằng cách nào đây?

Huyết Diện Kim Cang vỗ ngực:

– Mỗ để cho người đánh ba chưởng trước, sau đó đến lượt người chịu mỗ ba chưởng, thế nào?

– Được, hãy đứng đó! Lục Bình Ngũ Nhạc!

Cửu Văn Long trong tiếng quát vang, lao tới bổ thẳng vào ngực Huyết Diện Kim Cang.

“Bình” một tiếng vang dội, Huyết Diện Kim Cang bật lùi ra sau hai

bước, lảo lảo:

– Khá lảo, cũng có chút sức lực đấy!

Cửu Văn Long cảm thấy bàn tay ê ẩm, sửng sốt thầm nhủ:

“Tiểu tử này quả cũng khá, mình đã dùng đến bảy thành công lực mà y chỉ lùi có hai bước!”

Đoạn buông tiếng quát vang, lại sử dụng chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc, song lần này đã vận dụng đến chín thành công lực.

Huyết Diện Kim Cang bật lùi năm bước, ngực đau nhói nhói, kinh hãi thầm nhủ:

– Thì ra vừa rồi y chưa dùng toàn lực. À, tiểu tử này cũng khá tốt bụng đó chứ!

Cửu Văn Long kinh ngạc nhìn Huyết Diện Kim Cang một hồi, biết dù sử dụng mười thành công lực cũng không đánh ngã được đối phương, đảo mắt một vòng, đoạn nói:

– Nay đại tiểu tử, hãy tiến tới mấy bước, đứng xa quá!

Huyết Diện Kim Cang trầm giọng:

– Gần trước mặt người cũng vậy thôi!

Đoạn liền sải bước tiến tới.

Nào ngờ y vừa cất bước, Cửu Văn Long bỗng quát vang, thừa lúc Huyết Diện Kim Cang không vững chân tấn, lao tới với chiêu Hiệp Sơn Siêu Hải từ dưới đánh ngược lên.

Huyết Diện Kim Cang cả kinh, vừa định trầm khí, song đã muộn. “Bình” một tiếng, bị đẩy lùi bảy tám bước, “phịch” một tiếng ngã chổng gọng trên mặt đất.

Cửu Văn Long đắc ý nói:

– Thế nào? Thua rồi chứ?

Huyết Diện Kim Cang đứng bật dậy, hậm hực nói:

– Tiểu tử, mỡ tưởng người là người tốt bụng, ai ngờ người lại dối trá thế này. Đại gia không chịu thua, người hãy chuẩn bị, đến lượt mỡ đánh ba chưởng đây!

Cửu Văn Long hít mạnh một hơi chân khí, dồn hết công lực nơi ngực, gật đầu nói:

– Xuất thủ đi!

Huyết Diện Kim Cang buông tiếng quát vang, cũng với chiêu Hiệp Sơn Siêu Hải đánh từ dưới đánh ngược lên.

“Bình” một tiếng, Cửu Văn Long văng bay ra xa hơn hai trượng, ngã lăn kên trên mặt đất.

Huyết Diện Kim Cang cười nói:

– Đó gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau. Nào, hãy đứng lên, người còn phải chịu đựng hai chưởng nữa!

Cửu Văn Long lồm cồm bò dậy, giờ y đã biết công lực Huyết Diện Kim Cang thâm hậu hơn mình, bèn sầm mặt nói:

– Hãy khoan, chúng ta tỉ đấu đây là việc tư, để mỗ lo liệu xong việc công rồi hẵng đánh tiếp cũng chẳng muộn.

Dứt lời liền đi đến trước mặt Thiên Phụng bang chủ, khom mình thi lễ nói:

– Bẩm bang chủ, Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim đã suất lĩnh thuộc hạ đến ngoài cốc, chờ xin mệnh lệnh bang chủ!

Thiên Phụng bang chủ mừng rỡ:

– Hãy bảo Liễu đường chủ vào đây!

– Vào đây sẽ bị vây hết còn gì?

Thiên Phụng bang chủ quét mắt nhìn Thái Phụng Tiên Tử:

– Vị cô nương kia chính là chưởng môn nhân phái Nam Hải! Nàng ấy đã không còn đối địch với chúng ta nữa rồi!

Cửu Văn Long đang có việc, bèn gật đầu nói:

– Xin bang chủ hãy phái người khác đi, mỗ còn phải đấu với đại tiểu tử kia hai chưởng nữa!

Thiên Phụng bang chủ lắc đầu:

– Huynh đài không phải địch thủ của y!

Lúc này Thái Phụng Tiên Tử cũng truyền âm nói:

– Kim Cang, hãy mang thi thể đi, nếu Cửu Văn Long đuổi theo, không được dả thương y, đó là ý của tiểu chủ nhân!

Huyết Diện Kim Cang gật đầu, đoạn liền xách lấy thi thể Cổ Phật sải bước bỏ đi.

Cửu Văn Long vừa định đáp lời Thiên Phụng bang chủ, ngoảnh lại thấy Huyết Diện Kim Cang đã kéo thi thể đi, trên mặt đất chỉ còn lại một quả tim và một vũng máu, vội tung mình đến chộp quả tim, hét to:

– Đại tiểu tử, người chưa đánh thắng kia mà!

Dứt lời đã phi thân đuổi theo.

Thái Phụng Tiên Tử nhẹ lắc đầu, nụ cười phảng phất trên môi.

Lúc này, cửa cốc bỗng chốc xuất hiện một mỹ phụ trung niên áo xanh, chỉ thấy bà ta lướt đi như mây bay, thoáng chốc đã đến trước mặt Thiên Phụng bang chủ cung kính khom mình thi lễ nói:

– Ti chúc tham kiến bang chủ!

Thiên Phụng bang chủ gật đầu:

– Vừa rồi Cửu Văn Long đã có báo Liễu đường chủ đến đây rồi!

– Bẩm bang chủ, ti chúc bởi không yên tâm, nên khi đã dặn đại sự xong, liền đích thân vào đây tham kiến bang chủ, ti chúc thấy bọn địch không ngăn cản, để yên cho ti chúc vào đây. Dường như họ có kế hoạch giam hãm chúng ta cho đến khi chết!

Thái Phụng Tiên Tử thâm nực cười nhưng không lên tiếng.

Thiên Phụng bang chủ lắc đầu :

– Không còn xảy ra xung đột đổ máu nữa đâu! Liễu đường chủ đến thật đúng lúc, giờ hãy triệu tập hết mọi người vào đây, bản bang chủ có đại sự giao dặn!

Mỹ phụ áo xanh ngạc nhiên:

– Bang chủ....

– Đừng hỏi nhiều, lát nữa Liễu đường chủ sẽ rõ!

Mỹ phụ áo xanh cung kính khom mình:

– Liễu Dao Kim tuân mạng!

Đoạn liền phi thân trở ra ngoài cốc.

Thái Phụng Tiên Tử bỗng lớn tiếng nói:

– Liễu đường chủ hãy đón lấy!

Đồng thời vung tay, một chiếc bạch ngọc lệnh đã hóa thành một vệt sáng trắng bay thẳng đến Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim.

Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim cũng bước quay người, vung tay chụp lấy ngọc lệnh, đưa mắt nhìn, thoát tiên sửng sốt, sau đó vỡ lẽ nói:

– Liễu Dao Kim xin đa tạ!

Đoạn liền quay người phi thân lướt đi.

Thiên Phụng bang chủ đưa mắt nhìn Thái Phụng Tiên Tử, lạnh lùng nói:

– Mai cô nương có thể chờ tiểu muội dặn dò xong việc trong bang rồi hăng quyết thắng bại không?

Thái Phụng Tiên Tử đã sớm có sự toan tính, bèn gật đầu nói:

– Xin vâng lời bang chủ, nhưng gần đây không biết nơi nào có nước để cho Linh ca rửa sạch tay trước đã

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Không cần vội!

Đoạn đưa mắt nhìn Thiên Phụng bang chủ hỏi:

– Cô nương định nhường lại ngôi vị bang chủ phải không?

Thiên Phụng bang chủ đây là lần đầu tiên nghe Nhạc Nhạn Linh xưng hô với mình như vậy, lòng nghe vô vàn ngọt ấm. Tuy cách xưng hô này chưa phải là thân mật, song vẫn hơn xưng hô bang chủ nhiều.

Nàng sâu lắng nhìn Nhạc Nhạn Linh nói:

– Đúng vậy!

– Theo tại hạ thì cô nương nên lo cho đại cục là hơn, chứ đừng bốc đồng như vậy!

Thiên Phụng bang chủ lắc đầu cương quyết:

– Vân Phụng Ảnh này tâm ý đã quyết, hơn nữa đó là việc của bốn bang chủ...

Bỗng nàng cảm thấy ái ngại, vội ngưng lời, thờ thẫn nhìn Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy hoảng kinh, vội nói:

– Tại hạ lảm chuyện rồi!

Thiên Phụng bang chủ cơ hồ phát khóc, bối rối nói:

– Phụng Ảnh... Phụng Ảnh... công tử chớ hiểu lầm...

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy liền cười nói:

– Linh ca có lẽ còn chưa nhận thấy sao? Sự đời có thể đi thì đi, có thể ở thì ở, không nên không thức thời vụ, hơn nữa một người con gái đâu thể nào một đời già chết trong bang được!

Lần đầu tiên trong mắt Thiên Phụng bang chủ lộ vẻ cảm kích đối với Thái Phụng Tiên Tử, mặc dù nàng không lên tiếng tỏ bày.

Nhạc Nhạn Linh những vỡ lẽ nhếch môi cười, nhưng nụ cười của chàng thật cay đắng, bởi vì chàng nghĩ đến hai người con gái khác.

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy liền đánh tan bầu không khí ngỡ ngàng:

– Chúng ta đi thôi!

Thế là ba người phi thân trở về ngôi nhà nhỏ.

Bốn người phản bang lúc này đều đã bị kiềm chế. Mọi người thấy

bang chủ trở về, thấy đều hướng ánh mắt vào mặt nàng như chờ nàng xử quyết tối hậu.

Thiên Phụng bang chủ Vân Phụng Ảnh lạnh lùng quét mắt nhìn bốn lão bà lặng thinh không nói gì.

Ngay khi ấy, từ cửa cốc tiến vào bảy tám mươi người, cầm đầu chính là Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim.

Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim đến nơi, vừa trông thấy dáng vẻ thảm não của ba hộ pháp và một đường chủ, bất giác thấy lòng trĩu xuống, buột miệng hỏi:

– Ngọc Phụng đường chủ Thiết Diện Bà Bà đâu?

Thiên Phụng bang chủ Vân Phụng Ảnh lắc đầu:

– Đi tìm Liễu đường chủ rồi!

Đoạn từ trong lòng lấy ra một mảnh ngọc bài nền đỏ phụng trắng, trao cho Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim:

– Liễu đường chủ hãy nhận lấy!

Kim Phụng đường chủ vừa trông thấy ngọc bài liền giật nảy mình, vội quỳ sụp xuống nói:

– Bẩm bang chủ, ti chức gánh nhận không nổi!

Vân Phụng Ảnh kiên quyết:

– Thiên Phụng bang kể từ khi tổ sư khai sáng đến nay, luôn trên dưới một lòng trượng nghĩa phò nguy, lâm nạn chí không đổi dời. Nhưng truyền đến tay bốn nhân lại có kẻ sinh tâm phản bội, đủ chứng tỏ bốn nhân tài hèn đức kém, không đủ khả năng đảm đương trọng nhiệm, việc nhượng vị bắt buộc phải tiến hành!

Toàn thể bang chúng nghe vậy thấy đều bàng hoàng, cùng quỳ hết xuống đất.

Kim Phụng đường chủ Liễu Dao Kim rơi lệ nói:

– Bang chủ lúc trẻ tiếp quản Thiên Phụng bang, một lòng trượng nghĩa, yêu bang chúng như chính bản thân mình. Nhưng bang chủ nên biết là trên cõi đời lại đa số là kẻ vô ơn bạc nghĩa, nếu căn cứ vào những người ấy mà luận định thì trên cõi đời còn mấy ai thật sự là người tốt nữa! Xin bang chủ hãy nghĩ đến tâm huyết khai sáng bốn bang của tổ sư, thương cho bốn bang không người kế thừa mà tiếp tục đảm đương trọng nhiệm này. Chúng thuộc hạ dù tan xương nát thịt cũng chẳng dám quên tấm lòng nhân hậu của bang chủ!

Dứt lời đã khóc đến lạc giọng.